

S Z E R K E S Z T Ő I Ü Z E N E T E K

KÖVETKEZŐ SZÁMAINKBÓL. Tanulmány: *Salacz Gábor*: Pápaválasztás a római kérdés jegyében. *Surányi Imre — Tóth Aladár*: Gyermekekáldás a mai katolikus házasságban. *Ohmacht Nándor*: Újabb lépések a katolikus erkölcs-tan terén. *Kelecsényi Akos*: Phaeton és az úrrakéta között. *Lantos-Kiss Antal*: Vianney Szent János. *Somogyi Antal*: Jelkép és művészet. *Beney Zsuzsa*: Pap Károly Krisztusa. *Eglis István*: Hit és tudomány perikorézise. *Dévényi Iván*: Csontváry Tivadar. *Balanyi György*: Giesswein Sándor békemunkája. *Mihelics Vid*: A munkanemek szociális egyenértékűsége. *Benkő István*: A nemzetközi békére és erkölcsre nevelés kérdése. *Salacz Gábor*: Egy elfelejtett festő: Paczka Ferenc (1856—1926). *Kecskés Pál*: Értékvilágunk. *Ignác Rózsa*: Egy tanítvány a Benedek Elek centenáriumi elé. *Thomas Merton*: Senki sem sziget.

Novella: *Gerlei József*: Jancsi és Juliska. *Ignác Rózsa*: Semmi közünk. *Agoston János*: Egy igaz történet. *Bohuniczky Szeffi*: Az elfelejtett Centrál kávéház. *Egri Lajos*: Forró fekete. *Bruce Marshal*: Father Smith. *Valéry Larbaud*: Rachel Frutiger. *Katherine Mansfield* naplójából.

Vers: *Csanád Béla*, *Stetka Éva*, *Vas István*, *Kálnoky László*, *Szabó Anna*, *Mikes Margit*, *Erdős Renée* (hátrahagyott versek), *Márk István*, *Papp János*, *Surányi István*, *Bittei Lajos*, *Komjáthy Győző*, *Gertrud von Le Fort*, *Francis Jammes*, *William Blake*, *Mai német költők* (Bittei Lajos fordítása), *René-Guy Cadou*.

Olvasóinkhoz. Közöljük a Vigilia olvasóival, hogy lapunk felelős szerkesztője, *Sík Sándor* három hónapi betegszabadságra ment. Távollétében *Radó Polikárp*, *Rónay György* és *Saad Béla* helyettesíti.

B. A. Pécs. — Azokból, amiket levelében ír, mi úgy érezzük, hogy távol áll a vakmerő bizakodás bűnétől. Nem szabad ugyanis ezt a Szentlélek elleni bűnt összetéveszteni az Isten végtelen megbocsájtó irgalmába vetett hittel. Bár mind a kettő Isten megbocsájtó irgalmához kapcsolódik, egy alapvetően fontos tényben homlokegyenest különböznek. Az Isten végtelen irgalmában bizakodó ember szemei előtt a múltban elkövetett bűnei lebegnek. Siratja, igyekszik jóvá tenni, de bármily nagyok, hiszi, reméli, hogy Isten megbocsájtja azokat. És joggal hiszi, mert Isten végtelenül jó és megbocsájtó. — Egészen ellenkező a magatartása a vakmerően bizakodónak. Ő a jelen bűnös állapotára, vagy a jövőben elkövetni szándékolt bűnere tekint. Így beszél: „Ráérek megszüntetni ezt a bűnös állapotomat, jóvá tenni ezt az általam okozott kárt, nyugodtan elkövethetem ezt a bűnt, hiszen Isten úgy is megbocsájtja.” Az egyik, az előbbi: alázat, a hit, a remény és a szeretet lobogása, a másik: cinizmus, Isten, az erkölcsi törvény megvetése.

Az, amivel vádolja magát, nem vakmerő bizakodás, hanem képzelgés volt, amiben sajnós sok keresztény elmarasztható. A bűnbocsánat szentsége és a megszerzett bűncsökkentés semmiképpen sem garancia, hogy Isten nem bocsájt ránk szenvedéseket, betegségeket, megpróbáltatásokat. Nagyon sokan éreznek úgy, ahogyan ön fejezi ki magát: „... azzal vigasztaltam magam, hogy mivel hittem szerint többször nyertem teljes bűncsökkentést s ebből egy is elég, hogy eltörölje az ideiglenes büntetéseket, melyeket bűneinkért a világban vagy a tisztító tűzben kellene elszenvednünk, nem is fognak szenvedéssel járni bajaim.” Ezt nevezhetjük gyerekes hiszékenységnek, oktalanságnak, de bűnné csak akkor válik, ha göggé dagad bennünk, követelni kezdjük, hogy Isten az elvégzett gyónása-

ink, az általunk megszerzett búcsúk nyomán vegyen ki bennünket a természet törvényei alól, s ha nem teszi, megrendül hitünk benne, elfordulunk tőle, hitetlenné válunk. Az ilyen oktan, a babona felé kacshintató hiedelem a forrása a legtöbb úgy nevezett elfordulásnak a hittől. Nagyon sok keresztény valóságossága a leghabályosabb katolikus mez alatt teljesen evilági, sokszor egészen együgyű, gyerekes, anyagias célokra irányul. És ha az elvégzett vallásgyakorlatok nem hozzák meg a remélt hasznot, sutba dobják az egész istenhitüket.

Önt nem fenyegeti ez sem. Leveléből alázat és jóra való törekvés sugárik. Ezek pedig biztosan meghozzák a tisztánlátást.

N. N. Eger. Túlzás azt állítani, hogy Ady költészetét a mai katolikus közvélemény ellenszenvvel fogadja. Bizonyára vannak katolikus olvasók, akik ellenszenvvel fogadják, vannak viszont mások, sokan, akik megbecsülik, szeretik és valódi értéke szerint értékelik. „Katolikus” költőnek tartani azért, mert vallásos versei vannak, indokolatlan kisajátítás volna; Ady vallásossága jellegzetesen protestáns színezetű. Ami „vad” szerelmi verseit illeti: azok még nem szolgáltatnak okot arra, hogy vallásos ember elutasítsa. Egy költőt nem egy-egy verse alapján kell meg- vagy elítélni. Egész művét kell nézni, akár Ady Endrének hívják, akár — Dantenak. A Divina Comediából is ki lehet szakítani sorokat és szakaszokat, amelyek „megbotránkoztatnak”. Az életmű egységében kell látni a dolgokat; annak távlatában kell látni Ady szerelmi líráját is. Az Adytól való idegenkedést különben, amennyiben megvan egyeseknél, a Vigilia nem egyszer igyekezett már föloldani Adyt ismertető, méltató és értékelő tanulmányokkal; olvassa el ezeket régebbi évfolyamainkban. (Pl. Sík Sándor: Az örök Ady, 1949; Rónay György: A megnőtt élet, 1952).

Fiatal lány. Az Egyház egyformán szereti mind a két imanemet, Tisztára az imádkozó lelkületétől, életformájától, vagy akár pillanatnyi helyzetétől függ; hogy melyiket akarja gyakorolni. A reggeli, déli és esti ima, az étkezés és munka előtti és utáni ima már maga is bizonyos ritmust hoz imáinkba. Az imakönyvekben bizonyára olvasott imádságokat: szenvedés idején, — kísértésben — ha öröm ért, — óraüteskor, — stb. Ha ezekhez hozzá vesszük, hogy a magyar ember szeret úgy köszönni: „Adjon Isten (t. i. adjon jó napot), — he elbúcsúzik valakitől, azt mondja Isten veled, — ha lámpát gyújt, azt mondja hozzá: Dícsértessék a Jézus Krisztus, — ha harangkondulást hall, azt mondja: Jézus segélj, — ha ezeket és sok más szép szokást tekintetve veszünk, szinte egész napunk imádságos lehet, anélkül, hogy munkánkban a legkisebb kár történék. Sőt! Van aztán olyan idő és alkalom is, amikor a lelkünknek kissé hosszabb elmélyedésre, elpihenésre, Istenre irányítottásra van szüksége: vasárnap, szertartások, adventi elmélkedések, lelkigyakorlatok, keresztúti ájtatosságok, vagy egy-egy léleknek azon igénye, hogy hosszabb ideig időzzön az Úr Istennél, ha másként nem, hát rózsafüzér mondásával. Isten nem méri röffel az ember imáját, és az Egyház a legnagyobb szabadságot adja a jóakarató embereknek, hogy a maguk módján jussanak el az Isten színe elé. A második kérdésre vonatkozólag azt tanácsolja Szalézi Szent Ferenc, hogy azoknak, akik kifogásolják gyakori áldozásunkat, mondjuk, hogy kétféle embernek van szüksége erre: a jóknak, hogy azok maradhassanak, a rosszaknak, hogy megjavuljanak, — az erőseknek, hogy el ne gyengüljenek, a gyengéknek, hogy megerősödjenek. A kétféle kategória valamelyikébe beletartozik minden ember, tehát ne akadályozzák meg abban, amit az Egyház megenged minden laikus hívójének.